selle juhhatud adwukadi jure, waid otse kohhe koeo ja silma pilk Mardi jure. „Kule naaber!“ ütles ta sellele, „praegu andis mulle linnas sinnu adwukat ühhe tähhe, wõera kele sõnnadega; tulle lähme kahhekesi seltsis kirrikissanda jure ja pallume, et ta meile nende ülle tähhendust annaks.“ Sest Mihkel arwas issienneses: „Kui ma ka Mardile sedda ütleks mis ma jubba linnas kuulsin, egga ta sedda ommeti ei ussu.“

Mart olli warsti walmis ja nenda läksid nad mõllemad kirrikissanda jure. Kirrikissand, kes sedda seddelit ülle watas, lugges: „Lasseme neid härgi endid nikaua puskada, kunni nad õppiwad ühhest künnast jooma.“ — Mihkel lükkas künarnukkaga Mardi külge, küssildes: „Noh, naaber! kas tahhad mulle nüüd sedda koormat samlaid tua?

„Jah, naaber, hea melega!“ kostis Mart. — Mõllemad naabrid jäid pärrast kui enne, heaks sõbraks. Need adwukadid piddid agga sest lootusest, nende härgade taskusid õiete puhtaks pühkida, issienneste suud puhtaks pühkima.

Kuk ja rebbane.

Üks wanna kuk olli kattukse peal ja laulis rõõmsa heälega. Rebbane, kes temma heält kuulis, tulli ka liggemale ja hüdis: „Wanna sõbber ja wend! laula mulle ka üks salmikene, ma kulutan jälle sulle suurt rõmu, nenda pesseb teine käsji teist!“ Kuk laulis selge heälega; agga mõtles pool naerul seal jures: „Kes teab, mis udist küllamees toob?“

Rebbane tõstis pea ülles ja ütles: „Kas tead, armas wend! ühte udist?: lomade sõdda on nüüd otsas, üks ei kiusa ennam teist, ja nenda on iggawene rahhu meie rikis, ja tullin siis keige rebbaste nimmel ka sinnule sedda kulutama; sellepärrast, armas wend! tulle üllewelt mahha, et ma armastuse pärrast korra sinnu kaela hakkan.“

Kuk naeris temma nõu ja hüdis: „Krants